

stillere ere i god Tro, naar de fremsætte dette Forslag. Men de ærede Forslagsstillere maa dog give os andre Lov til at holde os til den Tilstand, vi have nu, og som ikke er den socialistiske Stat, men derimod en Statsstyrrelse af en anden Bestaffenhed, en Statsstyrrelse, som ikke kan optage et saadant Formaal som dette at skaffe Individet det Arbejde, som er tilstrækkeligt til at betrygge hans Eksistens. Det ligger langt ude over, hvad den nuværende Statsstyrrelse kan indlade sig paa. Naar vi nu ikke gøre det, have vi heller ingen Ret til paa den Maade, som her er Spørgsmaal om, at begrænse Individets Afgang til at faa Fortjeneste gennem sit Arbejde. Derfor hører dette Forslag til dem, om hvilke en Regering — naar der er Tale om den nuværende Statsstyrrelse — maa sige dette: Ja, det er et Forslag, om hvilket der i Grunden slet ikke kan forhandles, det hører ikke hjemme i vor nuværende Statsordning! Det kan ikke føres igennem, uden at det gør et Brud paa det, som nu en Gang er Grundlaget for den Statsordning, vi have! Det er da ogsaa min Stilling til det foreliggende Forslag, at jeg ikke tror, at man med nogen Nytte kan gaa til en Forhandling derom, fordi denne ikke vil kunne føre til, at man i Virkeligheden naar noget Resultat, der kan accepteres af Regeringen.

Naar jeg stiller mig saaledes til Forslaget, er det jo ikke til nogen Nytte, at jeg gaar over til de enkelte Bestemmelser deri, men jeg skal dog tillade mig nogle faa Bemærkninger i saa Henseende. Det er, underligt nok, saaledes, at det Forslag, der foreligger her, mere er en Række teoretiske Tanker, der ere satte i Form, end det er et Forslag om en Foranstaltning, der hviler paa praktiske Erfaringer. Jeg tror, at de ærede Forslagsstillere ogsaa selv, hvis de ville gaa Forslaget nærmere igennem, ville erkende, at saaledes, som det foreligger her, vil det støde paa store Vanskeligheder og vil slet ikke kunne gennemføres. Den ærede Ordfører sagde ogsaa selv, at Hjemmearbejdet kunde man naturligvis ikke regulere. Nej, det er sikkert nok! Men den Regel, her er givet, lader sig overhovedet ikke anvende paa en hel Del af det Arbejde, som Forslagsstillerne mene vilde kunne falde ind under Reglen. Der er navnlig noget, som jeg tror, man ikke har set, og det er den store Forfæls, der er mellem Arbejdstid og Tjenestetid, o: den Tid, hvor Individet stiller sig til Raadighed for at udføre det Arbejde, der muligvis maatte foreskafte. Jeg skal nævne nogle Eksempler derpaa. Der er jo en Mængde Eksempler, men for at tage et slaaende Eksempel vil

jeg sige, at vi dog alle sammen kunne være enige om, at en Portner, der er til Tjeneste maatte hele Døgnet igennem, ikke kan sige, at han har en Arbejdstid paa 24 Timer. Dette er ganske vist et Eksempel, der gaar langt ud til den ene Side, men man kan i øvrigt nævne en hel Række af Eksempler af den Art. Jeg skal særlig anvende dette paa, hvad den ærede Ordfører selv fremdrog forleden Dag, nemlig Portørtjenesten paa Jærnbanestationerne, navnlig Landstationerne. Portørerne paa disse maa være til Tjeneste fra det første Log om Morgenen til det sidste om Aftenen, men dette er ingenlunde saaledes at forstaa, at denne Tjenestetid for dem tillige er Arbejdstid. Alle vi, der have været paa Landstationer, vide jo, hvorledes man der træffer Portørerne siddende i Bentjesalen og arbejde med at hvile sig; dette er hele det Arbejde, hvormed de tilbringe en meget stor Del af Tiden. Spørger man nu, hvad der er Arbejdstiden her, lader den sig sandelig ikke beregne ved, at man henviser til, hvad Tjenestetiden er. Det samme finder Sted med Hensyn til Søarten, ja, finder der Sted i allerhøjeste Grad. Den ærede Ordfører har sikkert aldrig været om Bord i eller rejst med et Sejlskib. Havde han gjort det, kunde han jo ikke være kommet paa den Tanke, at Bagtiden for Mandskabet om Bord, som jo nu er 12 Timer, et halvt Døgn, tillige skulde være dets Arbejdstid. Det er jo saaledes, at i nogenlunde godt Vejr er der i Virkeligheden af de 4 Timer, som Bagten varer, maatte ikke mere end $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Times Arbejdstid, den øvrige Del af Tiden tilbringes, som den bedst kan; Mandskabet sidder og pusler med et eller andet, blot for at have noget at bestille, men om noget egentligt Arbejde er der ikke Tale. Det er selvfølgelig ganske anderledes, naar der kommer ondt Vejr; men det var blot den Forfæls, jeg vilde fremhæve mellem det, der kaldes Arbejdstid og Tjenestetid, for at opløse, hvor overordentlig vanskeligt det vil være at anvende „normal Arbejdstid“ paa de Funktionærer, der arbejde i Statens eller Kommunens Tjeneste. Der maatte man have ganske andre Regler end dem, her er nævnt. — Saa er der kun et andet Punkt, jeg skal fremdrage, det er Lovforslagets § 6 om Straffebestemmelserne. Der er jo Straffen sat saaledes, at den kun gælder Arbejdsgiveren; naar Reglerne for Arbejdstiden overtrædes, straffes Arbejdsgiveren, medens der derimod ikke er sat nogen Straf for Arbejderne. Det maa jeg sige er mig aldeles uforklarligt. Naar Forholdet virkelig er dette, at Staten siger: Arbejdstiden er 8 Timer, og I maa ikke arbejde mere; arbejde